

Jedno z procesí během Svatého týdne ve španělské Cuenca

trstva nese na ramenou nosítka s křížem a sochou ukřižovaného Krista. Ostatní pak dělají se zapálenými svícemi nosičům mlčenlivý doprovod. Mezi sebou členové bratrstva po čas procesí nemluví, a pokud je to nutné, domlouvají se jen posunky. Pouze bubny a zpěv sboru Alonso Lobo doprovází tento poněkud strašidelný průvod náboženskými písněmi.

O půlnoci je procesí asi v polovině své cesty. Temné postavy v kápích a strašidelná atmosféra uliček města Cuenca, osvětlených plápolajícími svícemi, to vše navozuje představu o přetrvávajících středověkých zvycích. Ale není tomu tak.

Socha Krista nesená městem je dílem anonymního autora z konce 18. století. Po dlou-

hých letech sochu vysokou 1,7 metru objevili na madridském tržišti. Tak se stalo, že byla vysvěcena až v roce 1996. I samotné bratrstvo Vera Cruz, pořádající toto procesí, bylo založeno teprve 8. března 1995, a tak tento prosebný průvod svou historií teprve začíná tvořit.

Žluté úterý

První úterý po Květné neděli je dnem, kdy v San Pier Nicetu hrají hlavní úlohu malé děti. V sicilském městečku se koná slavné procesí, jehož součástí je průvod „žlutých dětí“.

Malému Nicolovi, jednomu z dětí, které půjdou v procesí jako andělci, jsou právě čtyři roky. Se svými rodiči se chystá na svůj velký den. Švadlena mu jen pro tento okamžik ušila bílé šatičky a vyzdobila je zlatými šperky vypůjčenými od celé široké rodiny. Řetízky, brože, náramky – to vše se změnilo na ozdoby našité na šatičkách malého Nicolý. V lidové tradici se tomuto dnu někdy také říká Žluté úterý a tady v San Pier Nicetu by přízvisko žluté bylo jistě odvozeno od lesku zlata na šatech místních dětí.

Nicola se narodil předčasně, po porodu měl vážné potíže s dýcháním a všichni se báli, že zemře. Jako poděkování

ní za to, že vše dobře dopadlo a že je z něj zdravý a veselý kluk, se teď zúčastní slavného procesí nazývaného „Ukřižovaný Ježíš a andělé“.

Procesí začíná v kostele San Giacomo Maggiore. I červená stuha kolem beder sochy Ježíše Krista dostala zlatou výzdobu. Nikdo přesně neví, jak a kdy tato tradice vznikla, ale je to jedna z nejpozoruhodnějších oslav Velikonoc v Evropě. Do poslední chvíle se neví, kolik dětí v průvodu vůbec půjde. Je to individuální rozhodnutí každé rodiny, v níž jsou malé děti. Je to poděkování za přízeň, které se jim z nějakého důvodu dostalo.

Proplétat se s těžkou sochou Ježíše na kříži po schodech a úzkými uličkami San Pier Niceta není vůbec jednoduché. Teprve pak následují děti v doprovodu rodičů. Ti drží své ratolesti neustále za ruce a pomalu kráčí se svými andělky městem. Rodiče nespustí své děti ani na okamžik z očí a není to jen kvůli zlatu. Většina těch prcků má na rukávech tolik zlatých náramků, že bez pomoci dospělých vůbec nezvednou ruce. Každé z dětí má na svých andělských šatičkách čtyři až pět kilogramů drahého kovu.

V procesí je každý rok patnáct až dvacet žlutých andělů a to znamená, že na to, aby mohli být dětské oblečky patřičně vyzdobeny, je potřeba něco mezi osmdesáti až sto kilogramy zlata. Sicilské rodiny jsou relativně velké a i vzdálenější příbuzné drží spolu pocit sounáležitosti. Dá se ale odhadnout, že v den tohoto procesí je téměř všechno rodinné zlato z širokého okolí na ulici v San Pier Nicetu. ➔

